

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Περί τήν μεσημβρίαν τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, 22^α Ἀπριλίου /5^η Μαΐου 2024, ἔλαβε χώραν εἰς τό Πατριαρχεῖον ἡ Τελετή τῆς Δευτέρας Ἀναστάσεως.

Αὕτη ἤρξατο εἰς τήν Πατριαρχικήν αἴθουσαν ἐν τῇ ψαλμωδίᾳ τοῦ Χριστός Ἀνέστη εἰς ἄργον Βυζαντινόν μέλος καί τῇ ἀναγνώσει τῆς Θ' ὥδης τοῦ Πάσχα, ἕως ὅτε ἐνδυθῶσιν ὁ Μακαριώτατος καί οἱ Ἀρχιερεῖς καί Ἱερεῖς διά τῶν ἑορταστικῶν ἀναστασίμων ἀμφίων αὐτῶν.

Ἄμα τῇ συμπληρώσει τῆς Θ' ὥρας ἤρξατο ἡ Κάθοδος τῆς Πατριαρχικῆς Συνοδείας, τῶν κωδῶνων κρουομένων καί τῶν Ἱερέων κρατούντων τάς ἀναμμένας λαμπάδας αὐτῶν, ψαλλομένου συνεχῶς τοῦ Χριστός Ἀνέστη διά τῆς Χριστιανικῆς ὁδοῦ, ἐν ᾗ ἀνέμενον πολλοί προσκυνηταί δεξιὰ καί ἀριστερά ἕως τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἄμα τῇ ἀφίξει εἰς τήν Αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἀνεπέμφθη δέησις καί ἅμα τῇ εἰσόδῳ ἀπό τῆς Ἀγίας Ἀποκαθλώσεως ἤρξατο ὁ Ἑσπερινός τῆς Δευτέρας Ἀναστάσεως ἢ τῆς Ἀγάπης, εἰς τό Καθολικόν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Πατριαρχείου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων, Πρεσβυτέρων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου καί π. Δοσιθέου τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα καί συμμετεχόντων πολλῶν προσκυνητῶν.

Μετά τήν Μεγάλην Εἴσοδον ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς μαθητάς τήν πρώτην ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν «οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων» (Ἰω. 20,19) καί τήν ἡμέραν τήν ὀγδόην, «ὅτε ὁ Θωμᾶς ἦτο μετ' αὐτῶν» (Ἰω. 20,21) εἰς πολλάς γλώσσας διά τήν δήλωσιν τῆς οἰκουμενικότητος τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος εἰς τόν κόσμον.

Λήξαντος τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ ἑορτή τοῦ Ἁγίου Πάσχα, ἥτοι ἡ ἑορτή τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἑωρτάσθη τήν Κυριακήν 22^α Ἀπριλίου /5^η Μαΐου 2024 τήν νύκτα εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως.

Κατ' αὐτήν ἐν ἀρχῇ ἐψάλη εἰς τό Καθολικόν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ὁ

Ἀναστάσιμος Κανὼν «Κύματι θαλάσσης», ἕως οὗ ἐνεδύθησαν ὁ Μακαριώτατος, οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Ἱερεῖς.

Ἀκολουθῶς ἤρχισε ἡ λιτανεῖα πέριξ τοῦ Παναγίου Τάφου τρίς, μετ' αὐτὴν δέ ἀνεγνώσθη τό Β' Ἑωθινόν Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου «*διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, Μαρία ἡ Μαгдаληνή...*» καὶ ἐψάλη τό «Χριστός Ἀνέστη» ἀπὸ τό ἐνδότερον τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν ψαλτῶν δεκάκις.

Ἐσυνεχίσθη ἡ Ἀκολουθία, ψαλλομένου τοῦ Ἀναστασίμου Κανόνος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ «*Ἀναστάσεως ἡμέρα λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα*», μετὰ τῆς δεήσεως εἰς ἐκάστην ὥδην. Εἰς τούς Αἵνους ἔλαβε χώραν ἡ ἐν τῷ Ἁγίῳ Τάφῳ προσκύνησις ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν Ἀρχιερέων καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα.

Μετὰ τὴν Δοξολογίαν ἤρξατο ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, τῶν πιστῶν ψαλλόντων ἐν ἀγαλλιάσει χαρᾷ καὶ ἀλαλαγμοῖς τό «Χριστός Ἀνέστη» εἰς πολλὰς γλώσσας Ἑλληνιστί, Ἀραβιστί, Ρωσιστί, Ρουμανιστί, Πολωνιστί καὶ ἄλλας.

Προεξάρχων τῆς ὅλης τελετῆς καὶ θείας Λειτουργίας ἦτο ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιερέων Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, Ἀρχιεπισκόπου Γεράσιου κ. Θεοφάνους, Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἀρχιεπισκόπου Πέλλης κ. Φιλουμένου, Ἀγιοταφιστῶν Ἱερομονάχων ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἀντιπροσώπων τῶν Πατριαρχείων Μόσχας π. Βασιανοῦ καὶ Ρουμανίας π. Ἰωάννου, Ἱερέων, Πρεσβυτέρων ἄλλων Ἐκκλησιῶν, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καὶ τῶν Ἱεροδιακόνων π. Εὐλογίου, καὶ π. Δοσιθέου ψαλλόντων τοῦ κ. Εὐσταθίου Τσουμάνη δεξιὰ καὶ τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου ἀριστερὰ μετὰ τῆς χορωδίας τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ τῆς κ. Ἄννης Μάντικα.

Τῆς θείας Λειτουργίας ἐγγιζούσης πρὸς τό τέλος ἀνεγνώσθη τό μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου ὑπὸ τοῦ Γραμματέως τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καὶ ἡ εὐχή τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου «*εἰ τις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος...*» ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον καὶ ἔλαβε εἰς τό Ἐπιτροπικόν τὰ ῥά μετὰ τοῦ πεπηγότος γάλακτος.

Ὁ Γέρων Σκευοφύλαξ μετὰ τῶν Πατέρων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ὁ Γέρων Δραγουμᾶνος καὶ ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς παρέμειναν μετὰ τὴν τελετὴν εἰς τόν Πανάγιον Τάφον διὰ τὴν προστασίαν τοῦ δικαίωματος ἡμῶν παρουσίας φύλακος εἰς τό ἐνδότερον τοῦ Ἁγίου Κουβουκλίου διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς Κοπτικῆς καὶ τῆς Συριακῆς Κοινότητος, ὅπερ καὶ ἐγένετο οὕτως.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 20ῆς Ἀπριλίου/3ης Μαΐου 2024, ἔλαβε χώραν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως ἡ μεγαλοπρεπής καί κατανυκτική τελετή τοῦ Ἐπιταφίου. Κατ' αὐτήν εἰς τήν ἀρχήν ἐψάλη ὁ Κανὼν τοῦ Μεγάλου Σαββάτου «Κύματι θαλάσσης», ἄχρις οὗ ἐνδυθῶσι διά τῶν πενθίμων ἀμφίων αὐτῶν ὁ Πατριάρχης καί οἱ Ἀρχιερεῖς.

Ἄμα τῇ λήξει τῆς Θ' ὥδῃς ἤρχισε ἀπό τῆς Ὁραίας Πύλης τοῦ Καθολικοῦ ἡ Ἁγία Εἴσοδος / Λιτανεία, ὁδεύουσα πρῶτον δεξιὰ πρὸς τό παρεκκλήσιον «Μή μου Ἄπτου» τῶν Φραγκισκανῶν καί ἀκολουθοῦσα εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Κλαπῶν, τοῦ Ἁγίου Λογγίνου, τῆς Εὐρέσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τοῦ κίονος τῆς Φραγγελώσεως καί τοῦ Ἀκανθίνου Στεφάνου, μετὰ δεήσεως εἰς ἐκάστην αὐτῶν.

Ἦκολούθησεν ἡ ἄνοδος πρὸς τόν Φρικτόν Γολγοθᾶν, ἐνθα ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον τῆς Σταυρώσεως, ἀνεπέμφθη δέησις καί ἐγένετο προσκύνησις, συμμετέχοντος καί τοῦ ἐξοχωτάτου Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καί τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Μετὰ ταῦτα, οἱ Ἀρχιερεῖς παρέλαβον τό ἅγιον εἰλητάριον τοῦ Ἐπιταφίου, τό ἠπλωμένον ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς ἡντρεπισμένον δι' ἀνθέων. Τοῦτο κατελθόντες ἠπλωσαν ἐπὶ τοῦ λίθου τῆς Ἁγίας Ἀποκαθηλώσεως, ὅπου ἀνεγνώσθη τό Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ Κατὰ Ἰωάννην, «ἐλθὼν Ἰωσήφ ἀπὸ Ἀριμαθαίας...».

Μετὰ ταῦτα, οἱ Ἀρχιερεῖς ἦσαν ἐπὶ τῶν χειρῶν αὐτῶν τό εἰλητόν καί περιέφερον αὐτό πέριξ τοῦ ἁγίου Τάφου διά λιτανείας τρίς, ὕστερον δέ ἠπλωσαν αὐτό ἐπὶ τῆς πλακός τοῦ Ἁγίου Τάφου.

Τότε ἤρξατο ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἀπὸ τό Ἐνδότερον τοῦ Παναγίου Τάφου τήν Α' Στάσιν τῶν Ἐγκωμίων: «Ἡ Ζωὴ ἐν Τάφῳ κατετέθης Χριστέ». Τήν Β' Στάσιν «Ἄξιόν ἐστὶ μεγαλύνειν Σέ τόν Ζωοδότην» ἤρξατο ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος καί τήν Γ' Στάσιν «αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου προσφέρουσι, Χριστέ μου» ἤρξατο ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Γεράσων κ. Θεοφάνης καί ὁ μυρεψὸς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀβήλων κ. Δωρόθεος, συμπροσευχομένων Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων καί Ἱερέων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καί τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καί τῶν διακόνων π. Δοσιθέου καί π. Εὐλογίου.

Ἀκολουθῶς ἐξεφωνήθη τό κήρυγμα τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς ὑπὸ τοῦ τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου ὡς ἔπεται:

«Ἴδού ἐγὼ ἐμβαλῶ εἰς τὰ θεμέλια Σιών

λίθον πολυτελεῆ ἐκλεκτόν,

ἀκρογωνιαίον ἔντιμον εἰς τὰ θεμέλια αὐτῆς
καί ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ οὐ μή καταισχυνηθῇ
(Ἡσαΐου 28, 16)».

Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,
Εὐλαβεῖς ἱερεῖς,
Εὐσεβεῖς προσκυνηταί,

Ὁ λίθος οὗτος ὁ πολυτελής καί ἐκλεκτός, ὁ ἀκρογωνιαίος καί ἔντιμος, διὰ τόν Ὅποιον προεῖπε ὁ προφήτης Ἡσαΐας ὅτι ὁ θεός θά Τόν ἐγκαταστήσῃ εἰς τὰ θεμέλια τῆς Σιών, εἶναι ὁ Ἰδιος, τόν Ὅποιον Συμεών ὁ θεοδόχος ἀνεγνώρισε ὡς «τό σωτήριον τοῦ θεοῦ» καί εἶπε ὅτι «οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καί ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραήλ καί εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον», (Λουκ. 2, 30-34), εἰς πτῶσιν ἐκείνων οἱ ὅποιοι Τόν ἀρνοῦνται καί εἰς ἀνάστασιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι Τόν ἀποδέχονται. Εἶναι Ἐκεῖνος, διὰ τόν Ὅποιον ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει, «θεός ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ» (Β' Κορ. 5, 19) καί ὅτι ἐν «Αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τό πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς», (Κολ. 2, 9).

Εἶναι ὁ Ἐνανθρωπήσας ἐκ Πνεύματος Ἁγίου καί Μαρίας τῆς Παρθένου Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ. Εἶναι ὁ προσλαβών τό ἀνθρώπινον φύραμα ἡμῶν, ὁ συναναστραφεῖς ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους ὡς θεός καί ἄνθρωπος, ὡς θεάνθρωπος. Εἶναι ὁ μαρτυρηθείς ὑπό Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ὡς «ὁ ἄμνός τοῦ θεοῦ ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰω. 1,29), ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Πατρός, ὅτε ἐβαπτίζετο ἐν Ἰορδάνῃ διὰ φωνῆς ἁνωθεν, «Σὺ εἶ ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοί εὐδόκησα», (Μάρκ. 1,10) καί ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ Πνεύματος «καταβαίνοντος εἰς Αὐτόν ἐν εἴδει περιστερᾶς (Μάρκ. 1, 10) χρισθείς «θεουργικῶ ἐλαίῳ ἀγαλλιάσεως».

Χρισθείς τῷ ἐλαίῳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Πατρός, ἀνέλαβε ἐπὶ τῶν ὤμων Αὐτοῦ τήν σωτηρίαν ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων. « Ἐν τῷ προσώπῳ Αὐτοῦ ἡ ἀνθρωπότης ἐώρακε τόν Πατέρα (Ἰω. 14, 8). Ὦν, ὡς διεβεβαίωσεν ἡμᾶς, «ἡ ὁδός καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή» (Ἰω. 14, 6), ἐδίδαξεν ἡμᾶς τόν ἀληθινόν τρόπον ζωῆς, ὡς ζωῆς προσφορᾶς καί ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον, ἔτι καί πρὸς τούς ἐχθρούς. Ἐθεράπευσε κωφούς καί ἀλάλους, συνέσφιγξε τὰ νεκρά μέλη παραλύτων, ὠμμάτωσεν ἀομμάτους, ἠλευθέρωσε κατεχομένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καί ἀνέστησε νεκρούς, ἐν οἷς τόν φίλον Αὐτοῦ Λάζαρον τόν τετραήμερον, «τὴν κοινήν Ἀνάστασιν πρό τοῦ πάθους Αὐτοῦ πιστούμενος».

Ἐξ ἐλέους ἀμετρήτου καί φιλανθρωπίας ἀφάτου ἔφθασε καί εἰς τὴν θυσίαν τοῦ σταυροῦ ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐκουσίως ἐδέχθη σταυρόν ὑπὲρ ἡμῶν. Ἐνῶ κατὰ τόν ἀπόστολον Παῦλον «μόλις ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται» (Ρωμ. 5,7), Ἐκεῖνος, «ἡμῶν ἁμαρτωλῶν ὄντων, ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανεν», (Ρωμ. 5,8). Ἐν ἐλευθέρᾳ καί αὐτοβούλῳ ὑπακοῇ ἀνέλαβε «νά τελειώσῃ τό ἔργον, ὃ δέδωκεν Αὐτῷ ὁ Πατήρ», (Ἰω. 17,4). Τόν θάνατον Αὐτοῦ τοῦτον ἐβίωσεν ὁ Κύριος ὡς ποτήριον, λέγων «τό ποτήριον

τοῦτο, ὃ δέδωκε μοι ὁ Πατήρ οὐ μή πίνω αὐτό;» (Ἰω. 18, 11). Τόν ἡμέτερον θάνατον ἀνῆρσε διὰ τοῦ ἰδίου Αὐτοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος «ἐπατήθη θανάτῳ», ὡς νυχθημερόν ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Ἦτο θάνατος ἀτιμωτικός, ἐπονείδιστος, ὀδυνηρός καί πικρός. Ὁ Κύριος ἐφώνησεν ἀπό τοῦ σταυροῦ «διψῶ», ἀλλ' ἡ ἀνθρωπότης, ἐν τῷ προσώπῳ τῶν ἀπογόνων τῶν υἱῶν τοῦ νόμου καί τῶν υἱῶν τῶν ἐθνῶν προσέφερεν Αὐτῷ «ὄξος» (Ἰω. 18, 29) «καί γευσάμενος οὐκ ἤθέλησε πιεῖν», (Ματθ, 27, 34). Εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ἄνθρωπος ἀνταπέδωκεν ἀπανθρωπίαν, διότι κατὰ τόν ἔγκριτον Θεολόγον μακαριστὸν Πρεσβύτερον Γεώργιον Φλορόφσκη «ἦτο ἀπάνθρωπον καί δαιμονικόν ὅλον τό ξέσπασμα τῆς μανίας κατὰ τοῦ Χριστοῦ».

Οὐχ ἦττον διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος κατήλθεν εἰς τὸν Ἄϊδην, «τάφῳ δέ διαφθοράν οὐκ οἶδε τό ἄχραντον Σῶμα τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Αὐτεξουσίως ὡς Θεός ἐσύλησεν ἀπό τοῦ Ἄϊδου τούς ἀπ' αἰώνων δεσμίους αὐτοῦ, λέγων «εἰσάγεσθε πάλιν εἰς τὸν παράδεισον», δηλαδή ἀπολαύετε ἄνευ βασάνων ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει τὴν ἄληκτον καί αἰώνιον ζωὴν. Διὰ τοῦτο ἀπό τοῦ σταυροῦ τοῦ Κυρίου καί ἐντεῦθεν, ὡς διακηρύσσει ἡ Ἐκκλησία κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, «οὐκ ἔστιν θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπό τοῦ σώματος καί πρὸς τὸν Κύριον ἐνδημούντων, ἀλλὰ μετὰστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καί θυμηδέστερα καί ἀνάπαυσις καί χαρά». «Ἰδοὺ γάρ ἦλθε διὰ τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Τό ζωποῖόν Αὐτοῦ αἷμα, θεήρρυτον αἷμα, ὡς ψάλλει ἡ ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας καί ὡς ἀναγράφεται ἐπὶ τῆς πλακὸς τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς τοῦ Γολγοθᾶ, ἔρρευσε, ὅτε αἱ πέτραι τῆς φύσεως, τοῦ Τόπου Κρανίου, ἐσχίσθησαν καί διὰ τῶν ρωγμῶν αὐτῶν ἔρρευσε τό αἷμα Αὐτοῦ τό ἄχραντον καί ἀπέπλυνε τὸν ρύπον τοῦ ἐνταῦθα ἐνταφιασμένου Προπάτορος ἡμῶν καί ὅλων τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ. Ἐπὶ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ ὡσαύτως ὁ Κύριος ἐθεμελίωσε τὴν Ἐκκλησίαν, τό Σῶμα Αὐτοῦ, ὥστε «αἱ πύλαι τοῦ Ἄϊδου νά μὴν ἔχουν ἰσχύν ἐπ' αὐτῆς». (Ματθ. 16,18). «Ἐρυθραῖς δέ βαφαῖς» τοῦ τιμίου αἵματος Αὐτοῦ ὑπέγραψε τὴν Καινὴν Διαθήκην Αὐτοῦ, τὴν Διαθήκην μετὰ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, «μὴ καταλύουσιν, ἀλλὰ συμπληροῦσιν τὴν Παλαιάν», (Ματθ. 5, 17), λέγων: «τοῦτό ἐστι τό αἷμά μου τῆς Διαθήκης», (Ματθ. 26, 28) καί «τοῦτο τό ποτήριον ἡ Καινὴ Διαθήκη ἐν τῷ αἱματί μου», (Λουκ. 22, 20). Ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ σταυροῦ ἐπήγαγε ζωὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον, δύναμις ζωῆς ἀκαταλύτου, κρουνοὶ ζωῆς καί σωτηρίας. Τό αἷμα τοῦ Χριστοῦ, τό ἐκχυθέν ἅπαξ ἐπὶ τοῦ Φρικτοῦ Γολγοθᾶ, ἐκχέεται καθ' ἐκάστην καί εἰς τό αἷμα τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας, ζωοποιοῦν καί ἀγιάζον τὰς ψυχὰς καί τὰ σώματα ἡμῶν.

Διὰ τοῦ σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ ὁ Θεός ἀπῆντησεν εἰς τούς ἀστοχήσαντας νά γνωρίσουν Αὐτόν Ἕλληνας «διὰ τῆς σοφίας» καί εἰς τούς Ἰουδαίους διὰ τῆς αἰτήσεως «σημείου». Ὁ Θεός ηὐδόκησε νά σώσῃ ἀμφοτέρους, Ἰουδαίους πρῶτον καί Ἕλληνας ἔπειτα διὰ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ.

Ἐν τῇ θεμελιωθείσῃ ἐπὶ τοῦ αἵματος Αὐτοῦ Ἐκκλησίᾳ καί τῇ ὑπογραφείσῃ ὑπ' Αὐτοῦ Καινῇ Διαθήκῃ Αὐτοῦ ἦνωσε τούς δύο κόσμους, τὸν Ἰουδαϊκόν καί τὸν Ἑλληνικόν. Οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν Ἰουδαῖοι καί Ἕλληνες εἰσι εἰς ἓν Χριστῷ, καθ' ὅτι «ἐν Χριστῷ οὐκ ἔνι πλέον Ἰουδαῖος καί Ἕλλην, βάρβαρος, Σκύθης, ἐλεύθερος», (Κολ. 3,11). Ὁ Χριστὸς ἐσταυρώθη ἐκουσίως ὑπὲρ αὐτῶν καί πάντες σώζονται ἐν αὐτῷ, ἔτι καί οἱ σταυρωταὶ Αὐτοῦ μετανοοῦντες. Ἄν τοῦτο διὰ τούς Ἰουδαίους ἀποτελεῖ «σκάνδαλον» καί διὰ τούς Ἕλληνας «μωρίαν», διὰ τούς δεχομένους αὐτό ἐν πίστει ἀποτελεῖ «θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν».

Τοῦτο τό μυστήριον, ταύτην τὴν δωρεάν, ταύτην τὴν εὐεργεσίαν, προσφέρει ὁ

Χριστός εἰς τόν κόσμον διὰ τῆς Ἐκκλησίας, λέγων «*θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον*». Ὁ σταυρικός θάνατος τοῦ Κυρίου ἀποτελεῖ τήν δόξαν Αὐτοῦ. Διὰ τοῦ σταυροῦ ὁ Κύριος εἰσῆλθεν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ. Ὁ Ἰδιος, πορευόμενος ὡς Ἀναστάς πρὸς Ἑμμαούς εἶπε Λουκᾶ καὶ Κλεόπα ὅτι «*Ἔδει ταῦτα παθεῖν τόν Χριστόν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τήν δόξαν Αὐτοῦ*». (Λουκ. 24, 26). Ὁ σταυρός εἶναι ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ τό καύχημα τῆς Ἐκκλησίας, «*ἐμοὶ δέ μή γένοιτο καυχᾶσθαι εἰ μή ἐν τῷ σταυρῷ τοῦ Κυρίου*», λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. 6, 13). Ὁ σταυρός εἶναι ἡ δύναμις τῶν κοπιόντων καὶ πεφορτισμένων, τῶν καταδιωκομένων καὶ πολεμουμένων. Μὲ τό σύμβολον τοῦ σταυροῦ ὡς λάβαρον Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες κατετρόπωσαν βαρβάρους. Εἰς τόν τόπον τοῦτον ὁ αὐτοκράτωρ Ἡράκλειος ἐπανεφέρεν ἐκ τῆς Περσικῆς αἰχμαλωσίας τόν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Ζαχαρίαν καὶ ἐπανύψωσε τόν Τίμιον Σταυρόν. Μὲ τήν δύναμιν τοῦ σταυροῦ οἱ πρόγονοί μας ἀπήλλαξαν τό ἔθνος μας ἀπὸ πικρᾶς δουλείας. Ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ ἀνέδειξε πληθύν μαρτύρων καὶ νεομάρτυρας καὶ διεφύλαξε τήν Ρωμαϊόρθοξον ταυτότητα τοῦ ἔθνους ἡμῶν.

Μὲ τήν δύναμιν τοῦ τιμίου σταυροῦ τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ ἡ ἐν αὐτῷ Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης ὑπὸ τόν Ἡγούμενον αὐτῆς καὶ Μακαριώτατον Πατριάρχην Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλον, Προεξάρχοντα τῆς πανηγύρεως ἡμῶν, δίδουν τόν ἀγῶνα αὐτῶν διὰ τήν προστασίαν τῶν ἀπαραγράπτων Προσκυνηματικῶν δικαιωμάτων τοῦ γένους ἡμῶν ἐξ ἐπιβουλῶν ἄλλοτρίων καὶ ἀπευθύνουν ἔκκλησιν ὑπὲρ παύσεως πάσης ἐχθροπραξίας καὶ ἐπικρατήσεως πνεύματος συνδιαλλαγῆς καὶ εἰρήνης εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν καὶ τόν κόσμον ὅλον.

Εἰς τήν σεβάσμιον, πένθιμον ἐν πένθει χαροποιῷ καὶ σεπτῇ ἡμέραν ταύτην ὁ σταυρός τοῦ Χριστοῦ κατὰ τό ἱερόν Τριῶδιον ἤδη «*φωτοβολεῖ τὰς αὐγὰς τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ*», τῆς ὁποίας πάντες εἶθε ἐν ὑγιείᾳ καὶ ἀγαλλιᾶσθαι νὰ ἀξιωθῶμεν. Γένοιτο».

Ἦκολούθησαν τὰ Εὐλογητάρια, οἱ Αἵνοι, ἡ Δοξολογία, ἡ εἴσοδος εἰς τό Καθολικόν μετὰ τοῦ εἰλητοῦ, ὅπου ἀνεφωνήθη τό «Πρόσχωμεν», «Εἰρήνη Πᾶσι», «Σοφία» καὶ ἐν ᾧ ἐψάλλετο τό «*ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τό Ἄχραντόν σου Σῶμα*», ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ Βήματος τό εἰλητάριον ἠπλώθη ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς τοῦ Καθολικοῦ. Ἀνεγνώσθησαν αἱ Προφητεῖαι καὶ τὰ Βιβλικά Ἀναγνώσματα καὶ ἐγένετο Ἀπόλυσις καὶ ἄνοδος ἐν πενθίμῳ κρούσει τῶν κωδῶνων εἰς τό Πατριαρχεῖον, δι' ἀνάπαυσιν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ

Τό ἑσπέρας τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, 20ῆς Ἀπριλίου/3^{ης} Μαΐου 2024, περί ὥραν θ' Ἐκκλησιαστικὴν, 3.00 μ.μ. κοσμικὴν, ἔλαβε χώραν ὁ Ἑσπερινός τῆς Ἀποκαθηλώσεως εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως. Ἡ Κάθοδος τῶν Ἀγιοταφῶν Πατέρων ἐγένετο ἄνευ διακριτικῶν ἀπὸ τῶν βαθμίδων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Ὁ Ἑσπερινός ἔλαβε χώραν, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ἐν ψαλμῳδίᾳ τῶν Τροπαρίων τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς, ὡς ὀρίζει τό Τυπικόν καί τῶν Ἀποστίχων μέ τό Δοξαστικόν «Σέ τόν Ἀναβαλλόμενον τό φῶς ὥσπερ ἱμάτιον», τό ὁποῖον κατανυκτικῶς ἔψαλεν ἡ χορωδία τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἀκολουθῶς ὁ Μακαριώτατος ἀνῆλθεν εἰς τό Πατριαρχεῖον, ἐνθα προσῆλθον ἡ Ἀντιπροσωπεία τοῦ Ἱδρύματος τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ρωσίας καί αἱ Ρωσόφωναι Ἐκκλησίαι καί ἀνεπέμφθη δέησις ὑπέρ εἰρήνης εἰς τήν Ἁγίαν Γῆν καί εἰς ἅπαντα τόν κόσμον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΑΙ ΩΡΑΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Μεγάλην Παρασκευήν, 20ήν Ἀπριλίου / 3ην Μαΐου 2024, ἀνεγνώσθησαν αἱ Μεγάλαι Ὥραι τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς εἰς τό Πατριαρχεῖον:

α. Εἰς τόν Μοναστηριακόν καί Πατριαρχικόν Ναόν τῶν Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἑλένης, προσευχομένου τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί Ἀγιοταφίτῶν Πατέρων.